

Z OBSAHU:

KAREL GOTT • MICHAEL KOCÁB • ONDŘEJ BRZOBOHATÝ
HANA ZAGOROVÁ • MIREK TABÁK • CLARINET FACTORY
ŠIMEK & GROSSMANN

KAREL GOTT PŘEVZAL KŘIŠTÁLOVÉHO LVA SUPRAPHONU

Karel Gott, který 14. července 2014 oslaví 75. narozeniny, se drží na špici domácí pop music již celé půl století. Také pět desítek let s menšími přestávkami pravidelně vítězí v anketách nejpopulárnějších zpěváků; Zlatým slávikem se stal poprvé v roce 1963.

V roce 1992 mu byla udělena **Diamantová deska Supraphonu** za rekordních 13 milionů prodaných nosičů. I v novém tisíciletí jeho alba stále dosahují svými úspěšnými prodeji na zlaté či platinové desky, naposledy Karel Gott získal Platinovou desku Supraphonu v roce 2013 za album *Dotek lásky*.

23. 6. 2014 v zaplněném sále pražské Novoměstské radnice převzal Karel Gott zvláštní ocenění **Křišťálového lva** za dlouhodobou a úspěšnou spolupráci se Supraphonem, ale také jako zvláštní ocenění nejúspěšnějšímu českému zpěvákovi nejen v tuzemsku, ale i v zahraničí. Jeho nahrávky již trvale patří do zlatého fondu Supraphonu.

KAREL GOTT VYDAL DVD NOČNÍ KRÁL

Nejpopulárnější tuzemský zpěvák Karel Gott 23. 6. 2014 v zaplněném sále pražské Novoměstské radnice pokřtil DVD s názvem Noční král - Hity prvního desetiletí 21. století. Nahrávka obsahuje 26 televizních písní, pět videoklipů a dva speciální bonusy. Kmotrem novinky se stal zpěvák a textař Ondřej Hejma.

„Přeju nočnímu králi, aby to jeho nekonečné turné stále pokračovalo a vycházela další dévéděčka a cédéčka, abychom si my, jeho příznivci, museli pořídit knihovničku, aby se tam všechny jeho nahrávky vešly,“ uvedl Hejma.

Ředitelka vydavatelství Supraphon Iva Milerová v rámci křtu Karlu Gottovi předala zvláštní ocenění Křišťálového Iva Supraphonu a poděkovala za „šanci podílet se na úspěšné domácí části jeho skvělé hudební kariéry“.

Supraphon již od roku 2006 vydává DVD mapující desetiletí zpěvákovy kariéry. Zatím vyšla DVD Hity 60. let – Lady Carnevál, Hity 70. let – Stokrát chválím čas, Hity 80. let – Zůstanu svůj, Hity 90. let – Když muž se ženou snídá. Na podzim vyjde všech pět DVD pohromadě.

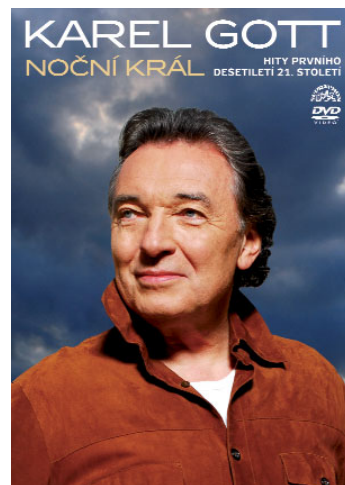
„Už sám fakt, že na videu vychází pět dekád zpěváka populární hudby středního proudu, což je nejméně jistá branže vůbec, dodává další chuť do práce,“ řekl Karel Gott.

Na novém DVD vedle několika videoklipů příznivci najdou ukázky z televizních pořadů, úspěšné duety a live nahrávky z koncertů. Pro mnohé může být překvapením videoklip k písni Für immer jung, kterou Karel Gott před šesti lety nazpíval s německým rapperem Bushidem, nebo duet Forever Young s Marianem Goldem ze skupiny Alphaville.

První dekáda 21. století byla v případě Karla Gotta výrazně ovlivněna swingem. V roce 2002 nahrál za doprovodu Big Bandu Felixe Slováčka album Swing kolekce. V letech 2002 až 2003 absolvoval s Helenou

Vondráčkovou 22 velkých koncertů po Čechách, Moravě a Slovensku, na které se přišlo podívat více než 124.000 diváků. Trochu jiná atmosféra na diváky dýchne ze záznamů písní, které vznikly v rámci Koncertu hvězd v roce 2003 na pražském Žofíně. Kromě dalších televizních vystoupení Gottovi fanoušci najdou na DVD také videoklip k písni: Mášli s kým z filmové pohádky Zdeňka Trošky Z pekla štěstí 2, ve které si zpěvák zahrál hned dvojroli: Lucifera a Pánaboha.

Na DVD je také vzpomínka na první řadu Česko hledá SuperStar, kde Gotta zaujala Martina Balogová. Jako speciální bonus DVD zaznamenává nečekané setkání Karla Gotta s populární kapelou Wanastowi Vjety.

SU 7115-9

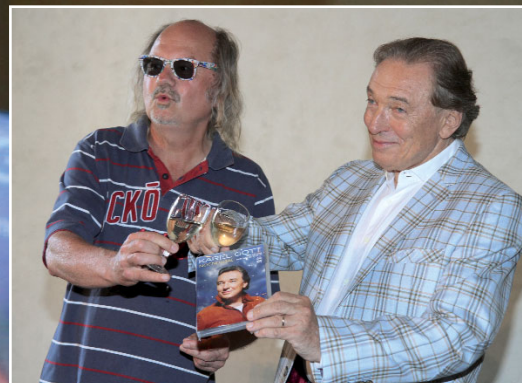
Foto © 2014 Martin Kubica

KAREL GOTT – TURNÉ 2014

- 27. 10. Žilina
- 29. 10. Bratislava
- 31. 10. Brezno
- 12. 11. Brno
- 14. 11. České Budějovice
- 19. 11. Plzeň
- 22. 11. Pardubice
- 24. 11. Třinec
- 27. 11. Liberec
- 06. 12. Praha

Ondřej Hejma pokřtil DVD Noční král

VIDEO

Supraphonline

MAGICKÝ HLAS REBELKY MARTY KUBIŠOVÉ

Film Olgy Sommerové o Martě Kubišové uvidí první diváci na Mezinárodním filmovém festivalu v Karlových Varech, kam byl vybrán do programu. Do českých kin film vstoupí 17. července. Supraphon právě u příležitosti vzniku celovečerního dokumentu **Magický hlas rebelky** vydává stejnojmenný soundtrack, který obsahuje stěžejní hity Marty Kubišové od šedesátých let až do současnosti. Film otevřeně ukazuje život zpěvačky, signatářky a mluvčí Charty 77.

SU 6277-2

„Dábel by si nevybral lepší okamžik, kdy ji zničit, než jaký si vybrali bolševici,“ říká v traileru k filmu hudební publicista Jiří Černý, který hlas Marty Kubišové označil jako dar od Pána Boha. Trojnásobná Zlatá slavnice z let 1966, 1968 a 1969 a sex symbol tehdejší doby Marta Kubišová byla na dvě desetiletí umlčena komunistickým režimem. V té době působila jako mluvčí Charty 77, vychovávala dceru a pracovala jako referentka zásobování ve Výstavbě sídlišť. Až Sametová revoluce umožnila Martě Kubišové znovu po mnoha letech zpívat. Na balkóně Melantrichu na Václavském náměstí zazpívala 21. listopadu Modlitbu pro Martu a hymnu. Po boku tehdy měla svého kamaráda Václava Havla. Na dobu normalizace ale zpěvačka nezapomněla. „Určitě mi zůstali přátelé na celý život. Kde já bych se coby zpěvačka seznámila s tolika úžasnými lidmi. A také jsem se díky Chartě 77 dostala k důležitým a zajímavým literaturám,“ říká Marta Kubišová, která ve filmu vzpomíná i na dramatickou

dobu, kdy prožila klinickou smrt a byla průběžně sledována StB.

Režisérka Olga Sommerová poprvé natáčela s Martou Kubišovou před pěti lety sekvenci do dokumentárního triptychu o mluvčích Charty 77. Když později zpěvačku oslovila

ohledně natočení celovečerního dokumentu o jejím životě, Marta Kubišová, která si na slávu nikdy nepotrpěla, odmítla. Nakonec zpěvačku k natáčení přesvědčil ředitel Divadla Ungelt Milan Hein, v jehož divadle Marta Kubišová působí,

a v dubnu 2013 se začalo točit. Film **Magický hlas rebelky** odkrývá život slavné zpěvačky a zároveň mapuje historii Československa v druhé polovině 20. století.

Supraphon vydává soundtrack **Magický hlas rebelky** (Písně z dokumentárního filmu Olgy Sommerové), který obsahuje 23 songů. Jde v podstatě o přehled těch nejzásadnějších písní Marty Kubišové, nový duet s Anetou Langerovou *Život není pes* a píseň *Já chci být volná* z muzikálu *Touha jménem Einodis*.

Celovečerní dokumentární film **Magický hlas rebelky** vznikl v produkční společnosti Evolution Films v koprodukcii s Českou televizí a s podporou Státního fondu kinematografie. Na vzniku filmu se podílela Dadja Altenburg-Kohlová, Nadace Crocodile a Bageterie Boulevard. Distributorem snímku je A-Company Czech.

Marta Kubišová
s Anetou Langerovou

Supraphononline

MICHAEL KOCÁB JE TOHO HODNĚ. A BUDE TOHO JEŠTĚ VÍC!

Povídali, že mu hráli – tak se jmenuje nová supraphonská kompilace složená z pecek Michaela Kocába – originálního skladatele, textaře, zpěváka, instrumentalisty a šoumena. A když se řekne Kocáb, všichni víme, že je věru co poslouchat: od legendárních kousků Pražského výběru přes Stáří nebo S cizí ženou v cizím pokoji až po písně pro Evu Olmerovou či Jiřího Korna. Tedy když to řekneme hodně zběžně. Kompilace obsahuje tři disky. Na prvním jsou rockové vypalovačky, na druhém šansony a rockové šansony, a na třetím písně pro jiné interprety, duety a taky muzika z proslulého představení Odysseus, se kterým svého času s úspěchem projela celý svět Laterna Magica...

Slyšel jsem, že jde o vaše curriculum vitae, byť ne zcela úplné; chápete tak tuhle kompilaci i vy?

Téhle formulaci bych se trochu bránil. Naši snahou bylo shromáždit

na třech discích věci, které se líbí lidem spolu s těmi, které se líbí mně; to byly dva jmenovatelé nové kompilace. Jsou tu tedy slavné písně, hity, a vedle nich ty, které tak slavně

nejdou a lidi by se k nim měli zase dostat. Moje hudební curriculum vitae se teprve chystá – vyjde na konci roku v krabičce se osmnácti deskami. A ani to nebude úplně

kompletní – nebudou tu třeba věci s Pražským výběrem, ty už by se nevešly. Zato tu bude třeba moje filmová hudba, která na samostatném nosiči ještě nevyšla. ►

ZLATÁ KOLEKCE

SU 6261-2

Jsou časté případy, kdy se vám a lidem líbilo něco jiného?

Byly i takové. Na tomhle výběru tak jsou i pecky, které – i když je pokládám za velmi zdařilé – se nedočkaly žádného pořádného ohlasu. Třeba jenom proto, že celou desku, a tím i písničky z ní, poslal nějaký hudební kritik, nějaký zakyslík, do háje. Lidi už jim pak nevěřili. Tohle potkalo třeba písničku Hřbitov – zrovna z alba Za kyslík. Na kompilaci je ve verzi, kdy ji zpívám s Martinem Dejdem, původně jsem ji nazpíval sám. Na tu už si asi moc lidí nepamatuje. Ale leckomu z těch, kdo si ji připomene, se líbí! Například televizní

moderátorka Daniela Drtinová za mnou onehdy přišla s tím, že poslouchá Hřbitov často a že ho má z mých písní skoro nejraději. A zazpívala mi celé pasáže z tohoto songu. Nečekal jsem to, ale byl jsem potěšen.

Máte pocit, že hudební kritika může ovlivnit prodejnost desky?

Jistě, kdo si myslí něco jiného, mylí se. Blbá kritika může celý projekt úplně zardít a prodej pohřbit, i když se v ní třeba píše o něčem úplně jiném, než o muzice. Já si pak připadám jako viník přistižený při něčem, nevím při čem, který musí všem pořád dokola vysvětlovat to, co v tom článku bylo napsáno. No a některé písničky se tak k lidem ani nedostanou.

Na některých hodnotách se ale shodnou všichni, myslím vy i posluchači...

Ano, sem patří třeba písně Stáří, S cizí ženou v cizím pokoji, Sebastián, Rasisti, Penzion svět, Pražáci, Prachy, Karel nese asi čaj a další. Ale třeba písnička Nejdřív je trénink, kterou jsem taky psal pro Jiřího Korna, už tak známá není – a mně osobně se líbí víc, než Karel. Málo známé jsou třeba i písničky, které jsem psal pro Evu Olmerovou nebo Marthu Elefteriadu. Nebo píseň Náš chléb, kterou

složil Tomáš Kympl u příležitosti smrti Edy Pergnera. Možná ji nezná ani Edova dcera...

Evu Olmerovou jste zachytil v poslední fázi její kariéry.

Tenkrát jsem byl mladý a ve fenoménu Eva Olmerová jsem se moc neorientoval. Měl jsem tak mylný pocit, že jsem přidal dvě desky k její obří produkci. Když se ale podíváte na Evinu diskografii, zjistíte, že jejich řadových alb je málo, jestli pět, tak je to moc, a z toho jsou dvě se mnou. Eva Olmerová byla úžasná a mrzí mě, že jsem si jí víc neužil. Ale dělali jsme, co jsme mohli. Vytvořili jsme dvě desky, víc toho už asi nešlo. Došlo mezi námi k úžasnému propojení, hodně jsme se skamarádili a dodnes za to jsem vděčný.

Spolupráce s Marthou Elefteriadu byla asi taky zajímavá; myslím si, že je to vynikající, ne úplně doceněná zpěvačka.

To je pravda. Martha je fantastická, i kombinace jejího hlasu a hlasu její sestry Teny je skvělá. Myslím si, že mohly mít i evropské ambice. Ono prosadit se v téhle oblasti je těžké. Samozřejmě záleží na talentu, ale možná ještě víc na schopném managementu. Sám to většinou člověk nedokáže.

Úsloví „co jsem dělal, dělal jsem rád“ u vás zřejmě platí v míře vrchovaté. Dovolím si nicméně blbou otázkou: dá se říct, co jste dělal úplně nejvíc rád?

Hodně rád jsem dělal Pražský výběr v jeho nejslavnější sestavě, to znamená s Pavlíčkem, Čokem, Hrubešem a Kryšpínem. Rád jsem dělal Odyssea, to pro mě byl velký zážitek. Stejně tak různou filmovou muziku, třeba s Věrou Chytilovou, Jurajem Herzem nebo Jiřím Bartou. A taky Aftershocks.

Co máte v plánu pro nejbližší období?

Dodělávám album na půdorysu bývalého Pražského výběru II, na kterém se objeví i řada hostů, třeba Matěj Ruppert, moje dcera Natálka a další. Ještě letos bychom měli začít točit novou řadovou desku s Pražským výběrem; tedy – musíme ji začít točit! Na podzim budu mít se zlínskou filharmonií dva spíše šansonové koncerty. A do toho všeho připravujeme Aftershocks 2. A v příštím roce bych chtěl s Aftershockem objet pár festivalů. Je toho dost.

top

Supraphononline

ONDŘEJ BRZOBOHATÝ

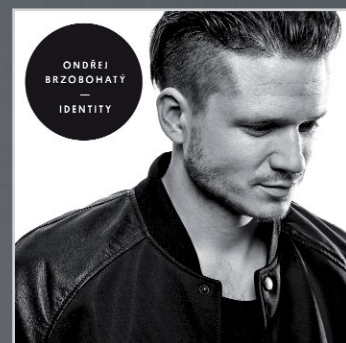
VYJEDE NA PODZIMNÍ IDENTITY TOUR

Po úspěšném jarním turné, kdy objel s repertoárem ze svého debutového alba **Identity** osm sálů a klubů napříč celou republikou, chystá Ondřej Brzobohatý podzimní pokračování. Do divadel a kulturních domů ve vybraných českých městech se se svou kapelou rozjede v polovině října.

Identity Tour nabídne komornější atmosféru a upravený program, opět nejen s písničkami z nového alba. Muzikant a populární herec se na podzim vrátí do Prahy, Brna a Plzně a nově zamíří také do Strakonice, Dvora Králové, Mladé Boleslavi, Hodonína, Prostějova, Zlína, Znojma a Zábřehu.

Počátkem příštího roku plánuje Brzobohatý také první koncertní turné po Slovensku. Místní vřelou atmosféru si už vyzkoušel, když coby předskokan proslulého Jamieho Culluma vystoupil v červnu v Aegon aréně NTC v Bratislavě.

Debutové sólové album **Identity** vyšlo letos v květnu a podle recenze redaktora iReportu Daniela Maršálka je deskou, která na tuzemském hudebním trhu chyběla: „Ondřej Brzobohatý je kvalitní skladatel a dobrý producent. Není však žádnou uměleckou rychlokvaškou, a tak můžeme se těšit na jeho další počiny, které nás přesvědčí o jeho talentu.“

SU 6254-2

IDENTITY TOUR 2014:

- 13. 10. – Strakonice
- 21. 10. – Dvůr Králové
- 22. 10. – Mladá Boleslav
- 27. 10. – Hodonín
- 02. 11. – Brno
- 03. 11. – Prostějov
- 04. 11. – Zlín
- 05. 11. – Znojmo
- 17. 11. – Zábřeh
- 24. 11. – Plzeň
- 07. 12. – Praha

Ondřej s Jamiem Cullumem v Bratislavě

Supraphonline

HANA ZAGOROVÁ

PŘIPRAVUJE PODZIMNÍ KONCERTY

Novinkové album Hany Zagorové **Vyznání** vyšlo v květnu a hned se zařadilo mezi nejprodávanější CD letošního jara. Sama zpěvačka k tomuto úspěchu poznamenává: „Z nových písniček na Vyznání mám velkou radost. Někdy se stává, že posluchači při poslechu třeba některé skladby přeskochí, nebo si naopak navolí nějakou sestavu z té které desky. Ted' mi říkají, že tohle album poslouchají se zájmem od začátku do konce. To je fajn, to mě těší,“ a dodává: „Během prázdnin vybírám z nového alba písničky, které určitě zařadím do podzimního koncertního programu, jenž chystám od konce září v Čechách, na Moravě i na Slovensku za doprovodu skupiny Boom Band. Věřím, že i na živo budou fungovat a mé fanoušky potěší.“

KONCERTY – PODZIM 2014:

20.09.	Trmice	14.10.	Hradec Králové
30.09.	Mohelnice	18.10.	Žiar nad Hronom
01.10.	Olomouc	19.10.	Myjava
02.10.	Drnovice (Vyškov)	20.10.	Rimavská Sobota
06.10.	Kopřivnice	21.10.	Komárno
07.10.	Ostrava	18.11.	Pelhřimov
08.10.	Český Těšín	26.11.	Klatovy
13.10.	Liberec	30.11.	Žďár nad Sázavou

01.12.	Brno
02.12.	Bratislava (Istropolis)
12.12.	Pozoříce
19.12.	Praha (Lucerna)

Více na: www.zagorovahana.cz

Supraphononline

SU 6259-2

MIREK TABÁK ČERNEJ PASAŽÉR ČESKÉHO ŠOUBYZNYSU

Mirek Tabák – bývalý taxikář a středoškolský učitel, ale také dosud naprosto neznámý hudebník, který se zčistajasna objevil s albem Černej pasažér, na němž hostují mimo jiné Pavel Bobek a Marek Eben a o němž tvrdí, že vzniklo před dvanácti lety. Má Mirek hudební vzdělání nebo je to prostě klikař s talentem? A proč se vlastně straní publicity i šoubyznysu jako takového? Tohle a mnohem víc se dozvíte v našem rozhovoru, v němž Mirek poprvé odtajnil leccos nejen o albu, ale i o sobě.

Pojďme si to na úvod trochu srovnat – kdo je vlastně Mirek Tabák? Co ho baví, co ho naopak irituje a proč se vlastně rozhodl po těch letech jít „s kůží“ na trh?

Mirek je obyčejnej sympatickej chlapík v nejlepších letech. Má rád svoji rodinu, svoje soukromí a svoji práci. Nemá profil na facebooku ani „chytřej“ telefon. Je to trochu idealista a věci, které ho iritují, si moc nepouští k tělu a snaží se na všem vidět spíš to pozitivní. Tím občas sám irituje ostatní lidi... Desku Černej pasažér jsem natočil skutečně už před dvanácti lety a k jejímu vydání jsem se nechal trochu dotlačit. Kamarádi, co nahrávky znají celou tu dobu, mi často opakovali, že bych se

za ně neměl stydět, že se povedly. Jenže já jsem se nikdy nepovažoval za zpěváka, spíš jsem chtěl tehdy tak nějak dobrodružně zkusit, na co mám a jestli se to vůbec povede. Hudba byla a je spíš můj koníček, což má tu výhodu, že mě ještě nezahltila a nestihla otrávit. Pak jsem ale vloni zašel na pohřeb Pavla Bobka, potkal jsem se tam s pár lidma, co se mnou tehdy nahrávali ve studiu a tam jsem se rozhodl, že aspoň můj společný duet s Pavlem Klub štvanců musím přestat tajit. Je to totiž Pavlův mistrovské kousek, nejspíš jeho jediná dosud nevydaná nahrávka a já jsem hrdej, že jsem s ním mohl spolupracovat. No a od toho už vedla jen krátká cesta k vydání celé desky...

A jak s tím vším souvisí rozhodnutí zůstat skryt v anonymitě pseudonymu?

Během své krátké taxikářské kariéry jsem stihl poznat hodně lidí, co jim kola „šoubyznysu“ zničila život. Nemají skoro žádný soukromí a když, tak jen za vysokou zdi svých zahrad. Nemůžou jít ani normálně na kafe, aby je někdo neokukoval nebo nefotil.

Jasně, souvisí to s jejich prací a chápu, že když je někdo na tapetě bulváru, tak ho lidi znají a sledují ho pak třeba i umělecky. Ale tohle mě nezajímá a chci normálně chodit Prahou, i když se třeba Mirek proslaví. Navíc jsem nezajímavěj chlápek středního věku, co si jen nahrál pár písniček, tak co...

Na to, že jste absolutně neznámý umělec, zní Černej pasažér až nečekaně vyzrálé. Prozradíte, co máte hudebně a textařsky za sebou?

V mládí jsem chodil do lidušky na kytaru, dodnes si občas něco zahraju z not. V teenagerském věku jsem pak na nějaký čas propadl folku, dneska mi ta mladická naivita přijde roztomilá. Vzpomínám, jak jsme třeba „revoluční víkend“ v roce 1989 trávili na chatě našeho basisty, nahrávali na starý kotoučák naše první nahrávky a vůbec nevěděli, co se v Praze děje...

Pak jsem se na celkem dlouhou dobu chytil rockový kapely, pro kterou jsem postupně začal i skládat písničky a zpívat, ale nebylo to nic světaborného, spíš takový legráček. Takže na takové té „okresní“ úrovni jsem s hudbou vlastně celý život. Ale žánrově Černej pasažér nezapadá víceméně do ničeho, co jsem kdy dělal.

Zmiňujete, že písně na album vznikly před dvanácti lety. Skládáte i nyní nebo je Černej pasažér, řekněme, jen výsledkem jakési kumulace inspirace a dobré konstelace?

Občas něco napíšu, ale tehdy to opravdu byla výjimečná situace. Písničky vznikly skutečně za dost krátkou dobu a když je dneska poslouchám, myslím, že jsou pořád „platné“. Připadá mi, že se na ně dívám zvenčí, jakoby je napsal někdo jiný a já toho ani nebyl schopen...

Z dostupných informací to vypadá, že vaše učitelská i taxikářská kariéra již skončila. Čím se živíte teď?

Je to tak. Učitelem jsem se stal z idealismu, ale bohužel to není profese, co člověka uživí, zvlášť když pak má děti. Tak jsem na nějaký čas skončil vedle učení ještě v nočním taxíku, ale ona je to občas dost nebezpečná práce, člověk je v noci v autě sám s leccjakou podnapilou existencí a pak taky ta ranní únava po čtyřhodinovém spánku při první hodině... Tak jsem pak s taxíkem skončil a dneska už nedělám ani toho učitele. Jsem na volné noze a co dělám, bych si spíš nechal pro sebe. To už je na hraně toho soukromí a to je jenom moje...

Máte ambice žít se hudbou jak ve smyslu prodeje alba, tak třeba i živým hraním?

Haha! Ambice žít se hudbou určitě nemám. Album jsem vydal spíš pro radost, nemyslím si, že se zrovna tímhle dá žít, když člověk nehraje „první ligu“. Za vydělané peníze půjdu tak maximálně do kina. Ale třeba se pletu a stačí to i na novou kytaru – už bych si ji zasloužil ☺

Co si vy osobně od vydání debutu Černej pasažér slibujete, například i v kontextu toho, jak vychází a jak je prezentován?

Ono je legrační tomu říkat debut, protože to vypadá, že přijdou další desky, ale to fakt nemám v úmyslu. Jsou to podle mě dost povedené nahrávky, teprve po letech jsem si uvědomil, že něco podobného už možná nezažiju, tak jsem se rozhodl to k pobavení ostatních vyndat ze šuplíku. Ale – jak už jsem řekl – chtěl jsem vydáním alba vyjádřit hlavně díky Pavlu Bobkovi a taky Marku Ebenovi – neskutečně mi pomohli...

Mít na albu jako hosty Pavla Bobka, Marka Ebena nebo muzikanty z Druhé trávy – to je jistě sen řady hudebníků. Víte, že to naznačujete v bookletu alba, ale stejně se zeptám – jak se vám tohle všechno bez potřebných známostí podařilo? Nebo to opravdu bylo tak jednoduché, že jste se Pavlovi Bobkovi i Markovi Ebenovi prostě vnutil, když jste je vezl?

Pavla jsem jeden čas vozil dost často a párkrát jsme si povídali, normálně o životě, takže jsem se postupně osměloval a jednou, to už jsme se celkem znali, jsem mu prostě řekl, že taky skládám písničky a že mu něco pustím. Nebyl proti, tak jsme pak cestou k němu domů poslouchali moje demáče, ještě pak dost dlouho

v zaparkovaném autě u něj před domem. Řekl, že bych měl zpívat a že když budu chtít, zazpívá si se mnou duet – tak jsem ho vzal za slovo a duet mu napsal víceméně „na tělo“ a on prostě dodržel slovo a do studia přijel... Dodnes to nechápu, byl jsem pro něj přece anonymní taxikář z ulice. S Markem Ebenem to bylo podobně, je to fajn chlap a navíc mi nabídl jeden skvělejší kontakt, díky němuž nahrávání pak začalo nabírat reálné obrysy – a to byl Milan Cimfe. Má vynikající studio Sono, v něm natáčí v podstatě každé, kdo na český hudební scéně něco znamená (a jak je vidět na mně, tak i lidi, co neznámaj nic ☺). Milan je neskutečnej profík. Dalo mu to jen pár telefonů a byla postavená kapela, se kterou jsme písničky v podstatě dodělali přímo na místě. Bylo hezký sledovat, jak chlapi, co přijeli do studia jakoby „na kšeft“, začínají roztávat, jak je moje písničky začaly bavit a na konci už jsme vypadali jako sebraná parta kamarádů. Byli to samí sympáčci... Do hotovejš zázkladů jsme pak dotáčeli hosty, jako jsou třeba oba Lubošové z Druhé trávy, to už bylo takový zdobení dortu a Milan vždycky věděl, komu zavolat. Takhle to vypadá, že to jde snadno, ale fakt to asi byla nějaká výjimečně příznivá konstelace... Pochopitelně zadarmo to nebylo, ale naštěstí jsem uhranul jednoho ze svých bohatších kamarádů a on mi to dobrodružství kompletně zaplatil. Vděčím mu za hodně...

Byl někdo další, koho jste lákal ke spolupráci na desce nebo mu alespoň svoji tvorbu pouštěl?

Nene, Johnny Cash, James Taylor ani Willie Nelson tehdy v Praze nepobývali ☺ Písničky jsem vždycky

pouštěl nejdřív svojí přítelkyni a co se jí nelíbilo, to jsem zahodil. Ona byla vždycky můj hlavní filtr.

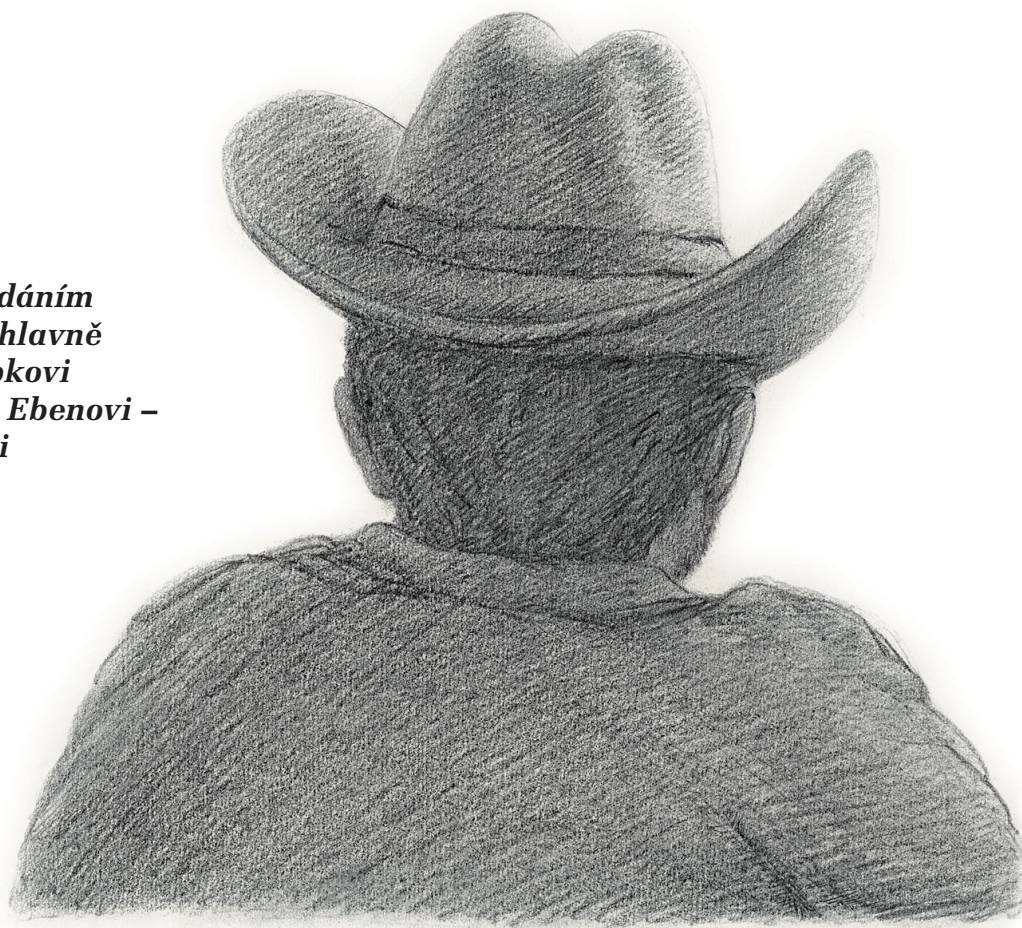
Jak vlastně probíhaly námluvy se Supraphonem a co bylo podle Vás tím, co rozhodlo o vydání alba?

Supraphon si především zaslouží nemalý uznání, že vůbec do projektu mojí desky šel. Vždyť nabízí člověka, kterej se ani nechce ukazovat, nejezdí po koncertech a prostě ho nikdo nezná. Když v mý hlavě uzrála myšlenka, že bych album přece jen mohl pustit mezi lidi, zavola jsem po letech zase Milana Cimfeho. Kupodivu si na mě vzpomněl a ještě shodou zvláštních náhod vedle něj ve studiu zrovna stál Michal Máka ze Supraphonu, tak mi ho dal rovnou k telefonu. Něco jsem ze sebe zmateně vykoktal, pak následovala schůzka a v Supraphonu si, předpokládám, poslechli moje nahrávky. Co rozhodlo o vydání? To je asi otázka na Supraphon, ale asi si řekli, že na tom bláznovi, co si natočil v utajení dost drahou desku a pak ji schoval do skříně, něco bude... A nejspíš se jim líběj moje písničky.

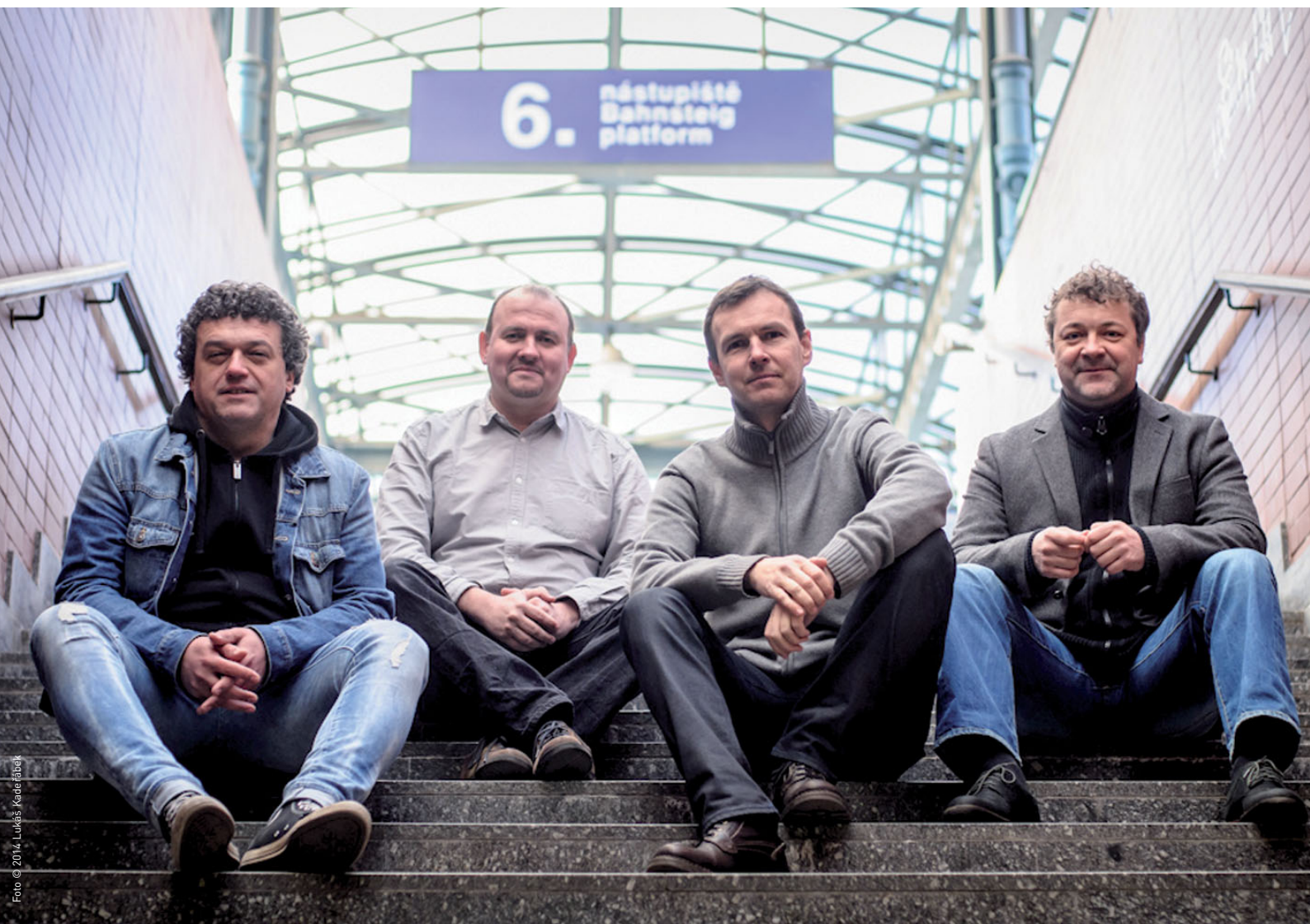

SU 6270-2

Chtěl jsem vydáním alba vyjádřit hlavně díky Pavlu Bobkovi a taky Marku Ebenovi – neskutečně mi pomohli...

CLARINET FACTORY

NEUSTÁLÉ HLEDÁNÍ NOVÝCH CEST

Clarinet Factory patří k souborům, které vždycky něčím překvapí. Nikoliv virtuózní bravurou, o té už každý dávno ví, ale třeba propojováním žánrů a oblastí, ve kterých se dokážou naprosto přirozeně pohybovat. Kvarteto, které vyšlo z klasiky, letos slaví dvacet let a při té příležitosti si v únoru nadělilo bilanční dvojalbum *Worx and Reworx* s remixy od osobností světové i tuzemské elektroniky a alternativy. O dvojalbu, jeho přijetí i nových směrech, které v tvorbě Clarinet Factory otevřelo jsme si povídali s otcem myšlenky remixového alba Josefem Sedloněm z Radia 1 a kapelníkem Clarinet Factory Jindřichem Pavlišem.

V jedné z recenzí jsem se dočetl, že remixy vaší hudby nejsou potřeba; že si vystačíte sami se svými klarineti...

Pavliš: Dovolím si s tímto tvrzením zčásti souhlasit, zčásti nesouhlasit. Jako kapela si s vlastní muzikou samozřejmě vystačíme, v tom není problém. Její remixy ale nevznikaly proto, že bychom si nevystačili nebo proto, aby se porovnávaly s našimi původními verzemi. Pro nás je to nový prostor, který se otevírá jednak nám, jednak posluchačům. Myslíme si, že to je přístupová cesta k nám odněkud z jiné oblasti. I ten, kdo by nás normálně neposlouchal, se nám takhle může přiblížit. Do projektu jsme šli s tím, že naši hudbu poskytneme jiným umělcům pro jejich zcela svobodné

kompozice. Rozhodně to pro nás nebyla žádná soutěž nebo konfrontace.

Mluvíte o nové cestě; byla pro vás příjemná?

Pavliš: Určitě ano. Už proto, že za ní stojí Josef Sedloň, pro nás učitel nových žánrů. Žánrů, ke kterým se muzikant ukotvený v klasice příliš často nedostává.

A nabalují se (díky novému albu) noví fanoušci Clarinet Factory?

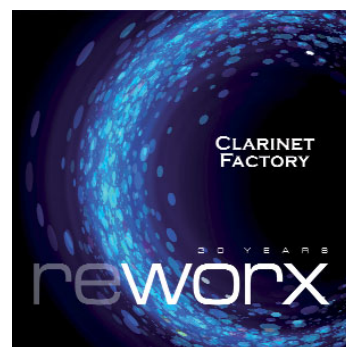
Pavliš: Stoprocentně. Na sociálních sítích vidíme, že to funguje. Lidé, kteří chodí na jinou muziku, než je takzvaná vážná, si nás právě přes remixy nacházejí. Víte, elektronika a klasika mají spoustu styčných bodů. V první řadě svobodu, neko-

merčnost a obrovský umělecký potenciál.

Sedloň: Hudba Clarinet Factory se opravdu tímhle způsobem přibližuje mladým, akustické nástroje se přes elektroniku dokážou právě s mladším publikem dobře propojit. Ve světě už je to, díky vývoji zvuku a elektroniky, zcela běžné. A kluci z Clarinet Factory jsou tomuhle všem otevření. Současně je náš projekt spojuje se světem, s remixéry z celé zeměkoule.

Měli jste možnost do jednotlivých remixů mluvit a ovlivňovat jejich konečnou podobu?

Pavliš: Ne, ani jsme to nechtěli. S Josefem jsme udělali předvýběr skladeb, které by mohly remixéry oslovit, a oni si pak na internetu,

SU 6238-2

kam jsme je vystavili, vybrali. Takhle vznikla konečná sestava dvanácti skladeb. Do tvůrčího procesu jsme nezasahovali. Brali jsme to tak, že ►

► naše stopy jsme odevzdali – a děj se vůle boží...

Jak dlouho myšlenka na remixové album zrála?

Sedloň: Od roku 2010. Tehdy poprvé padla myšlenka, že muzika Clarinet Factory je dobrým materiálem k remixům. Na konci předloňského roku vznikl první remix, výsledek byl výborný, i klukům z kapely se ta věc líbila. A loni na jaře jsme si pak definitivně řekli: jdeme do toho!

Pavliš: Cesta remixů je dnes poměrně běžnou cestou i u umělců, u kterých by to člověk nečekal. Příklad: slavná portugalská kapela Madredeus se zaměřuje na muziku velmi inspirovanou portugalským folkem; a přitom má skvělé remixové album. A rád připomínám i Stevea Reicha, který je velmi často remixován – myslím si, že právě z téhle strany k němu přišla velká část publika.

Zpátky k vašemu remixovému albu. Připadá mi poklidné, uklidňující; bylo to v zadání nebo se remixéři nezávisle na sobě shodli v tomhle pojetí?

Sedloň: To v podstatě vzniklo mým předvýběrem remixérů. Možná jsem plánoval ještě větší různorodost, ale co vzniklo, to vzniklo. A máme z toho radost. Deska má skvělou náladu, přitom tam najdete i klubový či break-jazzový remix. Tedy ne zcela žánrově zařaditelné záležitosti. A pak tam jsou skladby na pomezí vážné hudby a ambientu nebo i se špetkou jazzu. Tohle mě baví a myslím si, že to s muzikou Clarinet Factory dobře koresponduje.

Přitom jde o muziku „stravitelnou“ i staršími posluchači...

Sedloň: Jasně. A co se týče těch mladých: nemyslel jsem ty mainstreamově založené patnáctky. Tahle

muzika je posušňáním pro generaci posluchačů od pětadvaceti výš, pro lidi, kteří jdou do hloubky, přemýšlejí a sami si hledají sobě vyhovující hudbu. Pro ně musí být album Worx and Reworx potěšením.

Jak se vlastně na Worx and Reworx díváte skoro půlroku po vydání a především – jaké máte na album reakce od ostatních ať už známých, kritiků nebo "obyčejných posluchačů"?

Pavliš: Worx and Reworx vidíme jednak jako určité shrnutí našeho dosavadního snažení, ale zároveň vnímáme vliv práce remixérů na naše další směřování a považujeme projekt i za začátek něčeho nového. Pracujeme teď na novém zvuku, zejména live produkci, začínáme používat nejrůznější elektroniku k tomu, aby se náš zvuk více rozšířil a nezněl pouze komorně. Kritika

i posluchači, snad vše přijali dobře, mnoho publicistů nás docenilo asi teprve teď a díky remixům se nám podařilo otevřít cestu naší hudbě k lidem, kteří by se klarinetů předtím asi trochu báli.

Znamená to tedy, že díky zkušenosti z Worx and Reworx teď komponujete více elektroniky i do svých koncertních setů?

Pavliš: Používáme zcela speciální přístroje, něco po vzoru kytaristů, něco samplování, ale je to naše vlastní kuchyně, která je trochu tajná, takže nebudu prozrazovat více a doporučím přijít se na nás podívat na živo.

Supraphononline

CZECH MUSIC CROSSROADS

Clarinet Factory se účastní 16. 7. 2014 prvního ročníku mezinárodního Showcase festivalu, který je součástí **Colours of Ostrava**.

„Cílem této showcasové přehlídky je prezentace kvalitní a přesahové domácí hudby v oblasti rocku, avantgardy, jazzu, folku a world music směrem k zahraničním publicistům, pořadatelům či agentům,“ vysvětluje koordinátor festivalu Jiří Moravčík.

Saša Rašilov při natáčení audioknihy

SU 6165-2

Foto © 2014 Martin Kubica

MICHAL VIEWEGH MŮJ ŽIVOT PO ŽIVOTĚ

Život se mu obrátil vzhůru nohama. Sám říká, že doslova utekl hrobníkovi z lopaty. Praskla mu srdeční aorta a přežil jen zázrakem. Od té doby má problémy s pamětí, ale jako bonus získává životní nadhled. Loni na podzim vydal svou šestadvacátou knihu *Můj život po životě*, která letos na jaře získala díky Supraphonu i svojí audio podobu. Absolutní autenticita jeho prožitků ohromuje. Michal Viewegh odhaluje všechny své pocity a jeho sdělení je nakažlivě hojivé. Pomáhá nejen sobě, ale i čtenáři a v případě audioknihy posluchači, jemuž sděluje Michalův text herec Saša Rašilov, interpret osvědčený již na Vieweghových *Pohádkách pro unavené rodiče*, které Supraphon na CD vydal před pěti lety.

Saša Rašilov k tomu říká: „Práci v nahrávacím studiu považuji za tichou, soustředěnou a kvalitní, není to „o penězích“, ale na to jsem připraven, divadlo ostatně vzniká za podobných podmínek. Mám audioknihy velice rád, když třeba jedu v noci autem. Je to pro mne příjemná koncentrace a únik od roztržitého všedního dne. Stejně jako poezie, což je moje velká láska.“

DVĚ OTÁZKY PRO MICHALA VIEWEGHA:

Jak jste při zdravotních potížích dokázal ještě napsat knihu *Můj život po životě*?

Dcera Míša z prvního manželství, které právě bylo třicet let, za mnou chodila do nemocnice a každý den zapisovala, co se dělo. Pak mi ty zápisky dala a z nich jsem zpočátku

vycházel. Předtím jsem nic roze-psáno neměl, stůl byl takzvaně čistý. V knize není vymyšleno nic, bohužel.

Sám jste se stal hlavním hrdinou příběhu...

Bylo tomu tak už i v obou denících, které vyšly knižně před lety, ale tam jsem do literární podoby převedl celý rok, zatímco tady to je jen tři-

čtvrtě roku, a hlavně je to jiné i tím vleklým smutkem.

Dnes vím, že dříve jsem byl šťastný – a nevěděl o tom...

RECENZE

ŠIMEK & GROSSMANN KOMPLET 1966–1971 DVACET HODIN NESTÁRNOUCÍ KLASIKY

Milovníci kvalitního humoru, příznivci dvojice Šimek a Grossmann, mají už od Vánoc důvod k velké radosti. Vydavatelství Supraphon totiž před koncem loňského roku vypustilo do světa dosud nejrozsáhlejší komplet, obsahující 17 CD a bezmála 20 hodin sebraných nahrávek Š+G. Snímky jsou ohrazeny lety 1966 až 1971, konferováním beatových skupin počínaje, předčasnou smrtí Jiřího Grossmanna konče.

SU 6183-2

Šimek & Grossmann: Komplet 1966–1971

Nutno říci, že v oblasti auditivního umění je vydání kompletu nahrávek Šimka a Grossmanna svým rozsahem

jednou z událostí desetiletí. Na tomto záslužném počínu má podíl řada institucí a řada zkušených lidí. Rád bych vyzdvihl precizní a citlivou práci tří badatelů Jana Richtera, Jana Müllera a Lukáše Sýkory, kteří se vši pečlivostí zmapovali veškeré informace a dostupné nahrávky. Trojice dobrých mužů napravila řadu chyb, ke kterým docházelo při nesystematickém vydávání tzv. kompilátů.

Když se podíváme do historie, tak v 60. letech vyšla, notně krácená, cenzurou poznamenaná Besídka zvláštní školy, na počátku 70. let Návštěvní den 1, zahrnující výstupy z různých představení, Návštěvní den 2, který je dle správného divadelního řazení vlastně Návštěvním dnem 3 a konečně Návštěvní den 3, kompilát z televizních pořadů. Tyto

Návštěvní dny vyšly v reedici, v 90. letech s chaoticky pojatými bonusy. Nový komplet nám tak prozrazuje, že na prvním Návštěvním dnu jsou v bonusech ukázky z 1. divadelního dne, na 2. z druhého, na třetím opět z prvního. Nová CD Návštěvní den 4 a Návštěvní den 5, jsou pak kompiláty prvních dvou dnů, pořadu Hop dva tři, televizních Návštěvních dnů a představení Othello odpadá. Jediným kompaktním celkem je pak vydání Besídky zvláštní školy Producentů centrem Františka Rychtaříka. To vydalo i Besídku v rašeliništi, ovšem dosti scuknutou na jedno CD. O nahodilých kompilacích To byl Jiří Grossmann a To byli pánové Šimek a Grossmann, snad ani raději nemluvě. Povídky, které vyšly na deskách po Grossmannově smrti, a které tu

možná některým fanouškům budou chybět, tu po právu nejsou. Jednak jejich tvar silně zdeformovala nesmlouvavá cenzura a druhak datací vzniku nezapadají do rámce let 1966–1971. V jedné recenzi jsem právě podobný povzdech zaznamenal, proto chci věci uvést na pravou míru.

Autoři kompletu se snaží o pokud možno nejvěrnější rekonstrukce divadelních představení, rozhlasových a televizních záznamů. Občas bylo nutno mírně krátit a mírně přeskupovat. Některé písně, povídky a výstupy totiž zaznívaly ve více

Supraphononline

představeních. Ty, které se něčím výrazně odlišovaly, jsou v kompletu zastoupeny záměrně vícekrát.

Cennou zásluhu na možnosti kompletace divadelních pásem má dobrá duše Semaforu, tehdejší zvukař Bohumil Paleček, který pět pořadů natočil. Promluvily však i soukromé archivy, záznamy poskytla Česká televize a velmi vzácné, mnohdy už pozapomenuté záznamy, poskytl i Český rozhlas. Než se blíže podíváme na komplet, musím smeknout před zvukařem Ivanem Mikotou, který všechny nahrávky zremasteroval, byť to mnohdy nejspíš nebylo snadné. Občas bylo nutno nahrávky odšumovat, na mnohých se podepsala léta, ale je třeba říci, že občasná kvalitativní výkyvy ničemu nevadí. Důležitá je autentičnost snímků. Ta převyšuje možné kolísání záznamů, či mírné přebuzení. Musíme si uvědomit, že v 60. letech opravdu nebylo snímání živé produkce na takové technické výši, jako je dnes, navíc řada nahrávek v divadle Semafor vznikala a priori pro vlastní potřebu.

Pojďme si komplet blíže představit. Mnohá překvapení přináší již první CD, obsahující takřka neznámé písně Jiřího Grossmanna, natočené v letech 66 a 67 pro účely televizních a rozhlasových pořadů. Hlavně tu však najdeme pořad Radionokturno, tentokrát z divadla Rokoko, z února 1966. Zde máme možnost slyšet tehdy ještě poněkud nesmělé moderátory Š+G, uvádějící beatovou skupinu Mefisto se zpěváky Viktorem Sodomou a členem mefista, zpívajícím kytaristou Pete Kaplanem. Dnešně se mělo za to, že z předsemaforské éry existuje pár fragmentů, amatérské pořizených při koncertech Olympicu a Matadors, z nichž jeden v bonusech také zazní. Neexistuje mnoho dochovaných živých nahrávek bigbeatu 60. let, o to je pro mne osobně nahrávka cennější. Navíc, povídky, kterými je večer proložen, nechtou sami autoři, ale herci divadla Rokoko Pavel Rubeš a Milan Neděla. Je určitě dobře, že jsou zde bonusech zařazeny dva výstupy ze Suchého Benefice, které naznačují, že z dvojice Š+G se zanedlouho stanou hvězdy a miláccí publika. Jen mě trochu překvapuje, že v bonusech chybí rozhovor s bubeníkem Olympicu Jeňkem Pacákem, který vyšel na dvojCD Bigbít ke stejnojmenné knize. V rozsáhlém bookletu se dočteme, že z dob, kdy působil Grossmann v Plzni, se nic nedochovalo, přičemž já si matně vzpomínám na pořad Plzeňského rozhlasu Archiv smíchu, kde jistý studiový záznam s hlasem J. Grossmanna zazněl. Pořad se vysílal v 90. letech, nahrávka byla, tuším z roku 1963. Víc si nevzpomínám, ale budiž to možný impuls pro další bádání.

Druhé CD obsahuje představení Besídka zvláštní školy, osobitou stylizací školního prostředí. Jsme v roce 67, leccos se ještě nesmí, ale určité narážky už do představení dostávají. Zde se začíná projevovat bezelstná

rafinovanost, střídající se s naprostou bezuzdností obou aktérů, to vše provázené nesmírnou vynalézavostí a rozvinutým intelektem.

Další dva disky obsahují pásmo Návštěvní den 1, kde Š+G čtou povídky a osobitě představují zpěváky, současně i členy divadla Semafor + hosty. Tady velmi zaujme literární host, herec Josef Velda, kterého poznáváme jako autora drobných úvah. Jako v Besídce zvláštní školy, zpěváky doprovází Country Beat Jiřího Brabce, písně jsou laděny v rokenrolově/country stylu. Z nahrávky, datované do jara 68, je cítit krotké uvolňování poměrů a fakt, že Š+G se na půdě Semaforu hezky zabydlují. Cennou raritou je bonus v podobě ukávek z generálky prvního Návštěvního dne pro pozvané publikum. Tady můžeme zaslechnout např. pokyny režiséra Jána Roháče, či třeba nepodařenou situaci, které ke generálkám patří. Tvůrci kompletu se snažili vyvarovat toho, aby se některé totožné výstupy či písně v představeních opakovaly. Proto nechápou, proč se v bonusu k Návštěvnímu dni některé písně duplikují, například dvě nahrávky Milana Drobného. Nešlo jednu z nich zkrátit, stejně jako se stalo u písně Pavla Bobka? Chápu, že některé písně musely být v rámci kontextu znovu zařazeny, ale pokud zní zcela stejně jako v plné verzi Návštěvního dne, proč tvůrci takto plýtvatí prostorem, třeba na úkor jiných nahrávek do kompletu nezařazených? Tím však netrdím, že písně v bonusech nemají své opodstatnění, např. píseň Já záhadou se trápím, na generálce zazněla ještě anglicky, tudíž jde o alternativní verzi. To je ale jen snad jediná drobná výhrada k celému kompletu.

Další CD, Besídka u mikrofonu, je rozhlasovým záznamem, nikdy nevydaným, z července 1968, kdy pánové ve studiu přehrávají ukázky z vystoupení, představují novou posilu Milušku Voborníkovou a jsou

vystaveni otázkám redaktora a režiséra Jana Fuchse. Když si uvědomíme, že vedle mnohých byl i Jan Fuchs po srpnu 68 z rozhlasu odejit, a že řada jeho nahrávek byla smazána, je to skoro až zázrak, že se záznam dochoval. Navíc, je to jedna z nemnoha možností, jak poznat Š+G z osobní stránky.

Šesté CD je rekonstrukcí, v celku nedochovaného představení Večer pro otrlé aneb Pět Pupáků. Na tomto disku jsou shromážděny veškeré dochované scénky s mentorujícím úředníkem Čendou Krchovem (Šimek) a přitroublým spisovatelem, mistrem pera, Dušanem M. Pupákem (Grossmann). Z reakcí publika je patrné, že tyto výstupy doslova milovalo. Navíc, skeče z let 68 a 69 jsou ostrou politickou satirou na poměry u nás. Zde dvojice přechází od krotkých narážek k naprosté přímočarosti, publikem chtěné.

Dalšími dvěma disky s Návštěvním dnem 2 (nahrávkou z dubna 1969) krom narážek na počínající normalizaci, máme možnost slyšet vystoupení hosta, Karla Kryla. Tady by mě jenom zajímalo, proč nebyly použity všechny tři písně, které Kryl zahrál; proč vypadl Bratříček, který tedy vyšel v 90. letech na CD Návštěvní den 4. Proč mohli mít Jiří Helekal a Eva Olmerová po třech písních, ale Kryl pouze dvě? Ty tři minuty by se někam vměstnaly, např. kdyby z bonusů z generálky vypadly totožné písně. Nicméně, vynechání Bratříčka nijak nekazí zážitek poslechu Návštěvního dne 2. V bonusech k Návštěvnímu dni pak najdeme ukázky z připravované, ale nikdy nevydané desky (až na pár výlisků) Setkání v Semaforu. Nahrávalo se v červnu 69, narážky na poměry se tu a tam objevují, hlavně je ale slyšet, jak měli Š+G secvičené představování hudebních hostů. Člověk by při poslechu Návštěvního dne 2 podlehl dojmům, že šlo o čirou improvizaci, ale opak je pravdou – představování

obou hudebních hostů je takřka totožné.

Byť je záznam Návštěvního dne 2 až z dubna 69, premiéru toto pásmo mělo ještě před Besídkou v rašelinšti, která následuje. Besídka je vyloženě reakcí na srpnovou okupaci. Nepřítvrdil pouze humor, ale i zvuk doprovodné kapely. Country Beat byl vyměněn za Shut Up Františka Ríngoa Čecha, převažující country často za bigbeat. Tady mne velmi překvapila píseň Podzim, podzim přichází, tentokrát v podání Milušky Voborníkové a s naprostou jinou melodií, než jakou známe z podání Jiřího Grossmanna. Najdeme tu i vzácný záznam začínající Petry Černocké, která spíš působila u Jiřího Suchého.

11. a 12. CD obsahuje snad nekompatnější pokus o ucelené, pevně sevržené představení Othello odpadá aneb Večer u kulečníku, kde si krom Š+G velkou měrou zahrála dvojice Paleček a Janík, i bubeník F. R. Čech dostává výrazný prostor v roli žen. Jsme v roce 1970, kdy se utahovaly šrouby, a nastupující normalizace o sobě dávala slyšet. Přesto ještě nějaké narážky a jínoutaje najdeme, reakci na 50. léta, úsměvné narážky na Zdeňka Nejedlého a jiné.

Posledních pět CD je naprostým vystřízlivěním z předsrpnové a posrpnové euforie. Třinácté CD je opět rekonstrukcí dle dochovaných scénářů Návštěvního dne 3. Základem nahrávky je velká část původní LP desky Návštěvní den 2, studiově natočených písní a fragmentů z TV pořadů. Televizní pořady tvoří poslední 4 CD. První dvě jsou sestřihy z Návštěvních dnů z let 69 a 70, poslední dvě pak obsahují sestřihy a kompletní poslední televizní vystoupení Jiřího Grossmanna, tedy pořady Hop dva tři. Veškeré narážky logicky vymizely, ale kouzlo humoru Š+G, nikoli. Při poslechu posledního CD - posledního TV záznamu, který vznikl nedlouho před Grossmannovým úmrtím, doslova mrazí. Na Grossmannově hlasu slyšíme unavenost, naprosté vyčerpání, ale zároveň snahu bavit lidi, hrát tak, jakoby se nic nedělo. Byl to určitě obdivuhodný výkon.

Humor dvojice Š+G je rovněž obdivuhodný svou nadčasovostí, aktualitami. Vesměs po letech nezestárli. Často si kladu otázku, jak je možné, že v dalších letech, ale ani v současnosti nemáme tak kvalitní komiky, jakými byli Voskovec s Werichem, Suchý se Šlitrem, Vodňanský se Skoumalem, Cimrmani, či Šimek s Grossmannem. Odpověď neznám, ale utěšuji se tzv. úniky ke kvalitě a opravdu z celého srdce děkuji tvůrcům za vkusnou a poctivou splátku dluhu dvojici Šimek a Grossmann, byť ani jeden z nich celkový výsledek dnes už nedocení. Věřím však, že pamětníci, ale i nepamětníci tento počín náležitě ocení.

Jakub Kamberský
(Audiokniha roku)